

снощи... Ти ще поостанешъ тукъ, нали?... Азъ имамъ да засѣя още малко съ царевица, па после ще се пребира и ще се готвимъ за гюла и ще се видимъ. — бѣбреше старецътъ и не ме оставяше да му отговора, нито на единъ въпросъ. Виждахъ, той бѣше развълнуванъ и на очитъ му се показаха две сълзи. Той нивга не е плакалъ. Минаваше за прикрукъ, а сега тия сълзи!.. Нима и неговата душа се подава вече на вълнение? За да прекратя тая тѣжна сцена, азъ бързо цѣлунахъ насълзенитъ му очи и се спуснахъ къмъ малкитъ, които чорлави, босички бѣха излѣзли на прага, съ филийка софийски хлѣбъ, който сочеха на дѣдо си.

Снаха ми, красивата и горда студентка по филология, която избѣга съ моя братъ преди осемъ години, за да му стане жена — силната и бодра Людмила, отъ която се възхищавахъ и жени и мъже, се показва отъ къмъ обора свита, състарена безъ време, съ царвули на краката, вмѣсто лачени чепички и съ черна, макаръ чиста, но овехтѣла отъ работа рокля. Боже мой! Мигъръ това е Людмила. Може ли изышеството и красотата да изчезнатъ само за нѣколко месеца? Какво е станало съ нея? Мигъръ е толкова силна трагедията, която преживѣва народа? Защо ние въ София не сме почувствували тая трагедия? Мигъръ душитъ ни сж обвити отъ броня и разкошътъ е заслѣпилъ очитъ ни та не виждаме? Завѣса ли е имало спусната предъ насъ, та сме гледали и не сме виждали, че само измѣта на живота се рѣе по софийскитъ улици и изживява живота си въ блудство и развратъ изъ шумнитъ улици и заведения?

— Людмила, сестро! — изхърдахъ и прострѣхъ ржце да я регърна.

— Евга! — и като пусна отъ едната си ржка палешникътъ, а отъ другата конска торба съ ечемикъ, тя се притисна въ обятията ми, като малко дете, което отдавна, отдавна не е виждало милувката на своята майка. Цѣлувкитъ ни нѣмаха край. Нѣмахме сили да си проговоримъ. А и какво имаме да говоримъ. Мигъръ душитъ ни не се разбираха? Не бѣхме ли ние две сестри, две близки души — тя е жена на моя братъ, който е на